

μη, τὸ πουλοῦσε στοὺς πιστικούς κ' ἐκεῖνοι μπαίνανε καὶ βουκόουσανε καὶ τίς δικές μας ὀλοτρόγυρα. Τρέχα ὕστερα στέλνε ἐχτιμητὲς κι ἀνοίγε δίκες γιὰ νὰποκόψεις τὴ ζημιὰ.

«Λάθος τοῦ μακαρίτη ποὺ δὲν τὸ ἀγόρασε ὅσο ὅσο ἐκεῖα τὰ χρόνια θὰ τὸπαίρνε γιὰ κομάτι ψωμί. Τώρα -», εἶπε ὁ Νικολούλας καὶ μὲ κοίταξε μὲ θλιθερὴ ματιὰ.

Δὲν εἶτανε πρῶτη φορά ποὺ κάναμε τὴν κουθέντα αὐτή. Εἶχα ἐρθεῖ κιόλα σὲ συμφωνίες νὰγοράσω τὸ κομάτι, μὰ ὁ νοικοκύρης μοῦ γύρεβε ἀκριδιά. Τῶξερε τί ἀξίζε γιὰ μένα.

«Ἄχ, νὰ τὸπαίρνετε, γιαιτρέ, αὐτὸ τὸ χωράφι», ξανάπε ὁ Νικολούλας σὰ νὰ μάντεψε τὸ στοχασμὸ μου. «Καὶ λιβάδι νὰ τὰφήσουμε, θὰ τὴ βγάλεις τὴν τιμή. Παραπάνω ἀπὸ μισὴ χιλιάδα θὰνεβαί τὸ λιβαδιάτικο.»

Τὸ βουνήσιο μάτι τοῦ Νικολούλα μ' εἶχε γνωρίσει πιά καλά. Μάντεψε τίς στιγμές ποὺ μὲ πιτυχαίνανε τὰ λόγια του. Τὰ χτήματα στὴν ποταμιὰ τοῦ εἶχανε γίνει πιά ζωὴ του καὶ δὲν τὰ ξεχώριζε ἀπὸ δικὰ του.

«Καὶ τὰ χαντάκια πρέπει νὰ τὰ κόψουμε δίχως ἄλλο ἴσαμε τὴν ἀνοιξη», ξανάρχισε· «τὰ νερά πνίγουνε τὸ λιβάδι· σὰρθοῦνε οἱ γκέγκηδες πρέπει νὰ τὰποφασίσσεις.»

«Ἐγνοια σου, θὰ κοποῦνε κι αὐτά», τοῦ ἀπάντησα ἀκολουθώντας μέσα μου τοὺς στοχασμοὺς μου.

«Κ' οἱ ἄκρες ἕνα γύρο στὸ σύραχο θέλουνε ξεχέρσωμα μὲ τὸ λισγάρι κ' οἱ πατουλιές στὴν ἄκρη στὸ ποτάμι· κλέψιμο, ξερίζωμα», ξακολούθησε ὁ Νικολούλας.

Τὸ ἄκουσα κι αὐτό, ἄκουσα καὶ τὸ ἕνα καὶ τὸ ἄλλο ἀκόμα καὶ ξανακαθάλλησα τὸ ἄλογό μου μὲ λιγώτερη χαρά. Λογάριαζα πὺς γιὰ νὰ γίνουνε ὅσα μοῦ εἶπε ὁ Νικολούλας δὲ φτάνανε ὀχτὼ μετρητὲς χιλιάδες. Μπορεῖ νὰ εἶχα καὶ περισσότερες, μὰ εἶτανε καλὰ ἐκεῖ ποὺ εἶτανε στὸν τόκο. Ἐπειτα καὶ νὰ ἤθελα νὰ σηκώσω ἀπ' αὐτὲς ὅσες μοῦ χρειάζόντανε, τόσο εὐκολο δὲν εἶτανε. Δὲ μένανε ἄλλες ἀπὸ κείνες ποὺ μοῦταξε ὁ προξενιτής. Τίς λογάριασα κι αὐτὲς. Γιὰ νὰμπεῖ νόψη σπῆτι μου, ἔπρεπε νὰ τὸ ξεκαινουργώσω. Ὁ γάμος ἤθελε ἔξοδα κ' ἐκεῖνος. Τὰ λογάριασα ὅλα, δὲν ἔθωκινα πέρα, δὲ μοῦ περιστέθανε ἀπὸ τὸ προικὸ οἱ ὀχτὼ χιλιάδες ποὺ χρειαζόντανε τὰ χτήματα. Ἀπάντησα ὀρθὰ κοφτὰ τὸ ἔχι στὸν προξενιτή. Ἡ μάννα μου, σὰν τῶμαθε, κατέβασε τὰ μούτρα, μὰ ἔτανε τῆς ἕκαμα κ' ἐκεῖνης τὸ λογαριασμὸ καλά, παραδέχτηκε τὴ γνώμη μου πὺς ἔπρεπε νὰ περιμεῖνουμε ἄλλη προξενιὰ πὺς συμπεριτιμή.

Δὲν ἀργήσε πολὺ νὰρθεῖ κι ἀρρεθωνιάστηκα.

(Ἀκολουθεῖ)

ΚΩΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΧΑΤΖΟΠΟΥΛΟΣ

Ἡ ΖΩΗ τρέχει καὶ πρέπει νὰ τὴν προφτάσουμε. Δύναμη, τώρα χρειαζόμαστε. ἔχι σοφία. Μπράτσα δυνατὰ καὶ κοφτερὰ νόχια. Νὰ κολλήσουμε ἀπάνω τῆς σὰν τὸν ἀγριόγατο ὁσάλογο ποὺ πηλαλεῖ. Νὰ τρέξουμε μαζί τῆς νὰ πολεμήσουμε καὶ νὰ φτάσουμε στὸν προορισμὸ μας.

Α. ΚΑΡΚΑΒΙΤΣΑΣ

ΟΠΤΑΣΙΑ

Ἐρριξοῦ ἐπάνω στὶς πλάτες τὸ πράσινο βέλο, κάθισα στὸ πάνω σιαλὶ τῆς μαριμαρένιας σιαλῆς καὶ κοίταξα τὸ φεγγάρι. Ἄσπρο, γλωμὸ - γλωμὸ μέσα στὰ ἄσπρα τὰ μαλακὰ τὰ συννεφάκια, ἔρριχνε λάμψη κρυφὴ—λάμψη μαλακιὰ καὶ ἄσπρη, ποὺ ἀπαλά - ἀπαλά χάιδευε τὴ γῆ. Οὔτε δυνατὸ φῶς, οὔτε δυνατὲς σκιές. Ὅλα τρυφερὰ, ὅλα πουπουλένια, ὅλα γεμάτα ἄνεργο. Φῶς γεμάτο σκιὰ καὶ σκιὰ γεμάτη λάμψη. Φωτισμὸς ποὺ ἔμοιαζε μὲ φωτισμὸ ἄλλου κόσμου, τόσο μακριὰ φαινόταν ἀπ' τὴν ἀπλή πραγματικὴ ζωὴ. Κρυφίτριαν ὅλα τῆς ζωῆς τὰ ταπεινὰ σημάδια.

Μύριζε ὁ ἀέρας ἀγιόκλημα καὶ ἄνθος. Μυρωδιὰ πνιγερὴ, μονότονη, ἀκίνητη. Πέφουσε βουβὰ μιὰ μαύρη νυχτερίδα. Πάνω στὸ μαῦρο βουβὸ γυάλισε ἕνα φῶς καὶ ἔσβησε εὐτίς. Ὅλα τρυγῶρο σιωπηλιά, ἀκίνητα. Βουβάθηκαν τὰ ψηλὰ βουνὰ καὶ ὁ κάτωσπρος δρόμος. Σὰ νὰ κουράστηκαν, νὰπόστισαν. Σὰν κάτι νὰ θυμόντανε λησμονημένα. Σὰ νὰ φύλιγαν μυστικὰ ἀνθρώπων. Σὰν ἐπίλογος περιουμένης ζωῆς.

Γέρω σιωπὴ, μυστήρια, ἄνεργο. Μακριὰ στὸ φῶς τὸ γαλανό, μέσα στὴ σκιὰ τῆς φωτισμένης, χανόταν ἡ ἀπέραντη πεδιάδα. Καὶ γυάλισε βαθιὰ-βαθιὰ ἡ θάλασσα—γιὰ μιὰ στιγμὴ—ἀσημωμένη. Ἐγὼ καθόμουν καὶ μαγεμένη, ἐκστατικὴ, μπροστά μου κοίταζα. Κάτι περιμένα... Κάτι γύρισα νὰ δῶ πάνω στὸν ἄσπρο τὸ δρόμο... Ἴσως ὀλόλευκη σειρὰ ἀπὸ «πυρόθενους πεπλοφόρους» μὲ κάτι τι χρυσὸ ποὺ νὰ γυαλίξη στὰ μαλλιά, μ' ἕνα λυχνάρι ἀναμμένο μὲς στὰ χέρια... Ἴσως νὰ διαβαίνανε σιγά - σιγά μπροστά μου, μ' ἕνα τραγοῦδι ἤσυχο, θρησκευτικὸ καὶ νὰ χανόταν μὲς στὸ σκοτεινὸ τὸ δάσος. Καὶ κεῖ, πίσω ἀπὸ τὰ πρῶτα δέντρα, τίς περιμένε μικρὸς ναὸς ὀλόασπρος κ' αὐτός, μὲ λίγα μαῦρα κυπαρίσσια ὀλόγυρά του. Βαριὰ - βαριὰ μὲς στὸν ἀκίνητο ἀέρα τὸ γαλανὸ θυμίαμα ἀνεβαίνει στοὺς θεοὺς ἀπὸ τὸ χάλκινο τὸ τρίποδο μὲ τὰ χρυσὰ στολίδια. Καὶ σφριγὸς ἡδονῆς ἀπὸ τὴν τόση αἰσθητικὴ συγκίνηση μοῦ πέφουσε τὸ σῶμα. Κι' ἀναστένεξα βαθιὰ γιὰ κάτι τι ἀδύνατο καὶ ἄπιστο καὶ ὄρατο....

ΒΟΥΝΗΣΙΑ

ΣΩΓΗΡΗ ΣΚΙΠΗ

ΕΦΤΑ ΣΦΡΑΓΙΔΕΣ

Ἡ Μεγάλῃ Αἶρα, φρ. 3. Κάλβεια μέτρα, φρ. 2. — Ἁγια-Βαρβάρα, φρ. 2.—Ἡ Νύχτα τῆς Πρωτομαγιάς, φρ. 2.—Ὁ Ἀπέθαντος, φρ. 3.—Θέατρο καὶ Πρόξα, φρ. 2.—Τρόπαια στὴν Τρικυμία, φρ. 2.—Οἱ Τσιγγανόθειοι, φρ. 2.

Ἡ ΤΙΜΗ ΟΛΗΣ ΤΗΣ ΣΕΙΡΑΣ ΦΡ. 15.

PARIS=13, rue du Val-de-Grâce.

Ο "ΝΟΥΜΑΣ,"

ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΕΡΙΑΚΗ

Διευθυντής: Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΑΡΟΜΟΣ ΠΗΘΟΚΡΑΤΗ, Άρ. 11, ΑΘΗΝΑ

Συντρομή χρονιάτικη: Για την Ελλάδα και για την Κρήτη δρ. 10. Για το εξωτερικό φρ. χρ. 12 1/2.—Για τις επαρχίες δεχόμαστε και τρίμηνες συντρομές (β δρ. την τριμηνία).—Κανένας δε γράφεται συντρομητής α δε στέλνει μπροστά τη συντρομή του.

20 λεπτά το φύλλο, 20.—Τά περασμένα φύλλα πουλιούνται στο γραφείο μας στη διπλή τιμή.

Βρίσκεται στην Αθήνα σ' όλα τα κίосκια, και στις επαρχίες στα Πραχτορεία των Έφημερίδων.

ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ

**ΧΡΙΣΜΕΝΟΙ ΚΙ ΑΧΡΗΣΤΟΙ — ΜΙΚΡΟΔΑΘΑΚΙΑ
ΕΚΛΟΓΙΚΑ — ΓΑΜΠΡΟΣ ΚΑΙ ΓΥΝΑΙΚΑΔΕΡ-
ΦΟΣ — Ο ΚΟΡΦΙΑΤΙΚΟΣ ΣΥΛΛΑΣΜΟΣ.**

ΧΡΙΣΤΗΚΑΝΕ, με το συμπάθειο, μερικοί σνδναμιαί εκλογικοί και πολλοί μείνανε άχρηστοι—μερικοί τους μάλιστα και δλωσδιόλου άχρηστοι. Έμεις θα προτιμούσαμε και στο ζήτημα αυτό να νεατερήσει ο κ. Βενιζέλος. Να μη χρίσει, να μην άναγνωρίσει δηλ. επίσημα κανένα σνδνασμό και να καταργήσει έτσι το Ίσασμε σήμερα κωμικώτατο αυτό Ποιτιφηκάτο. Θέλετε, βάλτε κάλλη μοναχοί σας, θέλετε, μαζωχτείτε δέκα είκοσι σε συμμορία και άλληλομοιραστείτε τους ψήφους σας. Η Κυβέρνηση εκλογικές συμμορίες δεν άναγνωρίζει, άφου όλοι σας σήμερα παρουσιάζεστε Κυβερνητικοί με το να μην υπάρχει άντιπολίτευση. Η Κυβέρνηση δε θα πεί στο λαό ποιούς θέλει η Κυβέρνηση θάφισει λεύτερο το λαό ναν της στείλει δποιους θέλει αυτός.

"Ετσι έπρεπε να μιλήσει ο κ. Βενιζέλος και θάβλεπε πόσο καλύτερο άποτέλεσμα θα φέρνανε τα λόγια του.

*

ΜΙΑ όμως κ' έχρισε σνδνασμούς γιατί νάφισει όξιο από το σνδνασμό της Άτικοβουωτίας τον κ. Όθωνα Ρουσόπουλο; Δε βρέθηκε κανείς από κείνους που τον περιτριγυρίζουνε ναν του πεί την άξία του, τη μόρφωσή του και το πραχικό του ανείμα; Γιατί να μην άπαιτήσει από τον κ. Στάτο (τον περιήρημο αυτόνε πολιτικό Πρωτέα, που όλα τα κόμματα τα τριγύρισε) να πάρει στο σνδνασμό του έναν Κ. Τριανταφυλλόπουλο κ' ένα Σταμάτη Σταματίου;

"Ας είναι. Τα τέτα μικρολαθάκια του του τα συχωρώναι κανείς ήμα σιλλογιστεί πως έδειξε την παληκαριά να μην πάρει στο σνδνασμό της Άτικοβουωτίας κανένα δημοσιογράφο, κι από κείνους μάλιστα που τον παραλιβανίσανε με την κρυφή έλπίδα να χριστούν Κυβερνητικοί ύποψήφιοι.

*

ΕΝΑΣ νέος πολιτευτής, ο κ. Κ. Δεμερτζής, ντεμπου-

τάρισε, καθώς Έλληνικώτατα γράφουνε οι Αθηναίικες φημερίδες, το πολιτικό του στάδιο με μίαν άξιοθάμαστη πράξη. Ό γαμπρός του και πολιτικός της κολασμένης γενιάς κ. Ν. Λεβίδης, για να τον πολεμήσει στις έκλογές, έπιασε, ο άθεόφοβος, κ' έγραψε στους χίλιους τόσους κουμπάρους του ραβασάκια, παρακαλώντας τους να μην ψηφίσουν το γυναικάδερό του γιατί, λέει, άρνήθηκε το κόμμα. έπειδή και δεν τον έκαμε καθηγγητή στο Πανεπιστήμιο.

Ότως έφα Λεβίδειος άνήρ. Μά κι ο Δεμερτζής καλά τονέ σιγύρισε, γιατί μ' ένα γράμμα του και λόγου του παρακάλεσε τους κουμπάρους του γαμπρού του να μην τονέ ψηφίσουνε γιατί, λέει, δε δίνει καμιά σημασία στο «τιχαίο γεγονός» που τον έχρισε (για να μεταχειριστούμε τη λέξη της μόδας) γυναικάδερο του κ. Λεβίδη.

*

ΤΗΣ Κέρκυρας ο φιλελεύττος σνδνασμός, μ' ένα Κεφαλληνό και μ' ένα Μαβίλη πούχει μέσα, γίνεται ο σοβαρότερος, μπορεί να πεί κανείς, σνδνασμός. Τιμή στους Κορφιαίτες νάντιπροσωπευτούν από τέτιους άντρες μέσα στη Βουλή.

*

Η ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΗ*

Πιό ύμορφη και πιό άφελή είκόνα της πρωτόγενης και άγνης εκείνης άγάπης δεν πιστεύω, κύριοι, να φαντάζεστε. Και διαβάζοντας, ή άκούοντας τους χαριτωμένους αυτούς στίχους του Κορνάρου, είμαι βέβαιος πως καθένας ή και καθεμιά από σας θα θυμήθηκε άθελα παρόμοιες άλησιμόνητες στιγμές, που πνίγουνταν τα λόγια στο λαϊμό σας σαν το νερό μέσ' το στενόλαιμο «λαϊνι» της τόσο ποιητικής και χαριτωμένης μεταφοράς του Κορνάρου.

Άλλου πάλι ο ποιητής φάλλει με δύναμη τον άγώνα του κονταροχτυπήματος και ως έξης περιγράφει τη μονομαχία του Κρητικού με το Σκλαβούνο Τριπόλεμο:

Άρμάτωσαν την κεφαλήν, το πρέξιμον άρχισαν.

Σφίγγουσι τα κοντάρια τους και τα φαρικά κινήσαν.

*Ώάν το μαύρο νέφελο, ο άνεμος το μανιές:

Και με βροντές και μ' άστραπάς τον κόσμο φορερύζει,

Φυσά το άπ' την Άνατολήν και πάγει το στη Δύση.

Κάνει το ή ανακάτωση να βρέξη, να χιονίσση,

Έδέττει άστραποβρόντης της Κρήτης το λιοντάρι:

"Ουτε εις την μασχάλην του έσφιξε το κοντάρι.

Μ' άλλη βρεξη, μ' άλλη καρδιά με τον Σκλαβούνον τρέχει:

Παρά με το Ρηγόπουλο, γιατί κ' έχθρόν τον έχει.

Έμπούγκρισε της Σκλαβουνας ο θράκος, κ' έβρουχάτο:

Λογιάζει, πρώτη κονταριά να τότε ρίξη κάτω.

Συναπανταίνουν τα θεριά και τα κοντάρια πύγαν

Εις τον άέρα ωςάν ψτερά, κι ωςάν πουλάκια φύγαν.

Στο κούτελο ο Τριπόλεμος την κονταριάν του δίδει.

Κ' έβγαλε σπίθες εκατόν το σιδερό κασιδι.

Τ' άλογον έγονάτισε, με χάμα: δαν έστράφη

Και το ζημιόν επήδηξεν ολόρθο σαν το λάφι.

* Η άρχή στο περασμένο φύλλο.